

det vil sige, naar man skal rette sig efter de Fordringer, der stilles fra Militærets Side, og samtidig udvikle vore Erhvervs-grene, som de skulle og bør, og indføre de Reforme paa det sociale Omraade, som i saa høj Grad tiltrænges.

Efter at have gjort disse almindelige Bemærkninger, ønsker jeg at omtale et Spørgsmaal, som har lokal Interesse, men som ogsaa drejer sig om Militæretaten og dens Optræden over for Publikum. Det var Nytaarsaften, at der i Aalborg foregik forskellige Begivenheder, som ere af den Betskaffenhed, at jeg mener, at de fortjene Paatale. Der var der, som der vel er i de fleste Byer, en Del Sammenstimlen af Folk, en Del Affyring af Fyrværkerisager i Forbindelse med andre Løjer, og det bevirkede, at der samlede sig en Del Mennesker uden for Hovedvagten. Aaret i Forvejen havde der været noget lignende, og der var bl. a. sket det, at nogle unge Mennesker havde kørt en Vogn ind paa Geværstøtterne ved Hovedvagten og vare komne til at knække en eller to af dem. Det havde bevirket, at man havde rustet sig særlig godt paa Hovedvagten for at modtage de eventuelle Genvordigheder, der kunne møde Nytaarsaften. Der var bl. a. sat Officersvagt ved 8-Tiden, og vedkommende Officer, Premierløjtnant Poulsen, rykkede ud mod Publikum for at rydde Gaden. Det var der maaske ikke i og for sig noget at sige til, men jeg mener, det var fuldstændig uberettiget, hvad der videre foregik. Premierløjtnant Poulsen gav altsaa Folk Ordre til at passere Gaden. En Typograf, som kom gaaende med en Dame af sit Bekendtskab og netop skulde den modsatte Vej af den, Patrouillen rykkede frem, tillod sig en Bemærkning om, at han antog, det kun var Politiet, der havde Ret til at dirigere Færdslen paa Gaden. Men til Trods for, at han gjorde omkring og fulgte Premierløjtnant Poulsens Ordre, blev han anholdt; han blev angreben bagfra og transporteret i Arrest. Paa lignende Maade gik det Arbejdsmand Axelsen, som sammen med sin Svoger var ude at gaa sig en Tur og var paa Vejen til sit Hjem. Han havde ogsaa det Uheld at skulle den modsatte Vej af den, Patrouillen gik i Øjeblikket. Han tillod sig ogsaa en Bemærkning om, at han skulde den

modsatte Vej for at naa sit Hjem, og Premierløjtnanten gav da Ordre til at arrestere ham. Under Arrestationen fik han bl. a. sin Frakke reven itu. Det var imidlertid ikke andet end Smaating. Men lidt senere, Kl. omtrent 10, blev der igen sendt en Patrouille ud. Denne Gang var det ikke Premierløjtnanten, derimod Kaptajn Ramming. Denne Patrouille marcherede ogsaa frem og drev Publikum foran sig, men saa blev der givet Ordre til, at Patrouillen skulde gøre omkring, altsaa gaa tilbage, og da springer en af Soldaterne tilbage og slaar med sit Gevær en Snedker Carl Petersen i Nakken, saa han segnede om paa Gaden. Han maatte bæres til sit Hjem, han kom paa Sygehuset, hvor han maatte ligge i 6 Uger, forinden han blev helbredet. Naar nu de Mennesker, der er Tale om her, virkelig havde gjort sig skyldige i noget som helst, maatte de selvfølgelig finde sig deri, men som det i Almindelighed gaar, saaledes ogsaa her, de, der virkelig lave Gavtyvestreger, sørge for at dække sig i Tide, medens de, der mene, at de ikke have forbrudt sig, give sig bedre Tid og løbe ikke deres Vej. Det var i dette Tilfælde den sidste Slags Mennesker, det kom til at gaa ud over. Axelsen anlagde Sag mod Premierløjtnanten for at faa Erstatning for sin iturevne Frakke, men han fik naturligvis ingen Ting, da Sagen skulde paadømmes af den militære Ret, og den kom til den Anskuelse, at han ingen Ting skulde have. Carl Petersen har ikke anlagt Sag, idet han ifølge Politimesterens Henstilling nøjedes med at give Indberetning til ham, og han skulde saa søge at faa Sagen ordnet. Der er imidlertid ikke kommet noget Resultat ud deraf, og han henvendte sig saa senere til Krigsministeren for at faa Erstatning for den Skade, der var ham tilføjet. Der hengik længere Tid, indtil han den 20. Juli modtog en Skrivelse fra Krigsministeriet, hvori det blev meddelt ham, at Ministeriet ikke fandt sig foranlediget til at erstatte ham for hans Sygdom eller Arbejdsudygtighed. Samme Dag som Petersen modtog denne Skrivelse, var hans Moder herovre i København og havde Audiens hos Krigsministeren, og der blev saa truffet den Aftale, at Krigsministeren bevilgede ham en Erstatning paa 50 Kr., som han senere har